

DILLUNS

El país del Barça

Antoni Dalmases

Al país del "més que un club" hem vist com la temporada s'acabava (finalment, uff!, ja era hora!) amb més pena que glòria. No tan sols és que els resultats o la sort no ens hagin acompanyat, ni només que el joc del mostrari multiètnic –abans se'n deia "internacional"- de minyons que ens representen hagi estat pobre (ben sovint patètic i tot), sinó que el balanç final de l'exercici futbolístic s'ha tancat amb una conclusió que espanta i un futur que fa tremolar –dirigit per Van Gaal-, que es podria resumir amb la frase "más de lo mismo", que vol dir patir i demanar l'hora, després de no haver vist gens de futbol. Els barcelonistes, doncs, passem pàgina d'un any tristici, fet de llargues tardes tedioses de joc gasiu que, en el millor dels casos, es cloïen amb la frisança de demanar l'hora, que pitessin i s'acabés aquell espectacle paupèrrim que feia que l'afició, tot i potser haver guanyat o no haver perdut, es retirés a casa amb la sensació estranya d'haver dedicat un temps i una passió a una cosa que no se'l mereixia gens ni mica. Quina manera tan bèstia de viure, aquesta d'anar a veure un partit i desitjar que s'acabi! És com si estiguéssim enamorats d'una senyora i friséssim perquè ens abandonés. No s'entén no...

D'un temps ençà, la il·lusió s'ha perdut, malgrat que cada any, quan comença la temporada, fem un esforç per creure que tenim algun futur, que "aquest any sí", com deien abans, però comença a ser un costum que ben aviat derivi cap a allò de "aquest any patirem" i acabi en un "aquest any tampoc" que es va confirmant a mesura que passen les jornades. Els errors es repeteixen una i altra vegada, el desgavell va minant la moral, quan comença un partit te'ls mires de reüll i se t'escapa un "marededéu senyor!" només que el contrari s'acosti una mica a la nostra porteria i comencem a desitjar que la temporada passi ràpida per encetar un nou projecte de futur. I ja en van... Això sí, ben aviat comencen a sortir noms de fitxatxes sonats, promeses d'uns directius delirants que treuen pit perquè es pensen que la gent no té memòria (i a vegades ho sembla molt) i al final de l'estiu ja tothom vol creure's els somnis més eixebrats i reneix l'afició, com si fóssim criatures. Planificació, no n'hi ha cap;

critèris clars, ni un; l'esquema de joc és la improvisació i els arguments sempre són el victimisme i el "que hauria passat si...", que alimenta molt la fantasia del personal. Però la pilota es mou lenta, es pressiona d'esma, es juga pel centre, amuntegats i confusos, i quan s'arriba a l'àrea o no se sap què fer-ne de la bola o es xuta als núvols. Total, que no ens en sortim.

(I és curiós que, ara que ho dic, el que li passa al nostre equip de futbol sigui tan semblant al que li passa al país. Segurament per això cada cop és més cert que "el Barça és més que un club" i representa Catalunya molt més del que voldríem: som orgullosos triomfalistes maltractats per la història.)

No sé per quin motiu vivim en l'engany de creure que tenim un equip que lluita per obtenir títols, si sempre acaba la temporada quart pels pèls, per entrar a jugar la "Champions" a la repesca. Ens entestem a voler pensar que som una potència i després, a l'hora de la veritat, l'equip va arrossegant-se amb uns altibaixos que enfolleixen els seguidors fidels, perquè tan aviat és capaç de guanyar el partit més inesperat com de deixar-se fotre la cartera pel primer que passa.

Si, em sembla que ja comença a ser hora d'admetre que tenim un equipet per lluitar pel quart lloc, com tants n'hi ha, i que malgrat les despeses fetes i les bones paraules adreçades a l'afició, la realitat ens demostra una trista evidència: no som res d'extraordinari, malgrat ser una gent "rareta", amb alguna singularitat curiosa.

No només tenim una bandera amb més ratlles vermelles i un himne més contundent i menys sarsuelero, sinó que, al límit de la misèria, ens donem per contents quan "ellos" perden. Davant la impossibilitat de guanyar per mèrits propis, l'única satisfacció –gairebé diria que el motiu essencial per continuar competint– és que l'enemic ancestral perdi. I llavors ens n'anem a dormir sense pensar en el cabasset de gols que ens ha endossat qualsevol dels equipets que lluiten per mantenir-se –molt sovint formats per gent que havien vestit la nostra samarreta, fets aquí, que eren nostres, vaja!– perquè ja som feliços pensant que "ellos" tampoc no han guanyat. D'això, d'aquest sentiment, tota la vida se n'ha dit impotència. I fent de la impotència un costum nacional correm el perill de convertir-nos en impotents definitivament.

Podem acceptar ser quarts a la lliga eternament, a canvi que "ellos" també perdin sempre? Podem acceptar la falta de criteri en el joc, de lideratge, d'idees, excusant-nos en el fet que "ellos" només (només!) han quedat a dos punts i una Copa de diferència? I el més important: això d'anar a la contra, quin futur té? Perquè el més lògic és que un dia d'aquests "ellos" comencin a guanyar coses –més que res perquè la resistència que nosaltres els oferim és "de fireta"– i llavors ja no ens quedarà ni aquest consol, i hauré de tornar a recordar els pals quadrats de Berna, que ens van robar el Di Stefano i coses d'aquelles tan patètiques de iaïos que repapiegen.

Som un país conservador i tenim un equip conservador: hem renunciat als extrems, els presidents són una repetició de si mateixos que s'eternitzen, vivim enyorant les glòries passades d'un "dream team" i d'un almirall del nord que

treballava per nosaltres i obligava els peixos a portar les quatre barres pintades a la cua, i ens hem cregut aquell torrat que va dir que pel sol fet de ser catalans, un dia, el món mundial ens pagaria diners. I per postres hem perdut, fins i tot, la tradició del botiguer, que sap que no s'ha d'estirar més el braç que la màniga i dilapidem fortunes que no tenim, a canvi de resultats que no es produeixen. Posats a renunciar, per què no renunciem a l'enemic, que sembla que ens va gran, i en triem un d'assequible, que també lluiti per l'UEFA i per alguns traspessos discretets? Mentre, com deia la TV "ellos la novena i el Barça no ve ná". Fins quan els hauré de riure les gràcies i ser desgraciats?

Aquest és el panorama. Ara repensarem de Barça uns mesos (però no pas del país, que té els mateixos tics!) i potser ens calgui relativitzar-ho tot amb bon humor i resignació. I tot acostumant-nos a perdre sovint, acceptar les nostres limitacions ja històriques i fer com si fóssim valencians o gallecs, perquè també nosaltres, provincians al cap i a la fi, quan guanyem alguna cosa tenim una satisfacció desbordada que supera totes les expectatives. I és que l'única manera de no sentir-se decebut és no esperar-ne res, dels qui ens dirigeixen, perquè llavors, quan surt bé per casualitat, tens una alegria que no vegis, però ells s'envalentonen i, apa!, uns quants anys més de misèria!

**FINQUES
CARNER**

Agent de la propietat Immobiliària

Sant Antoni M³ Claret, 18 • SABADELL
Tels. 93 725 47 66 - 93 725 49 76

1957

2002

LA
LLAR
DEL
LLIBRE

45 anys a Sabadell